

«Бібліотеки - це скарбниці всіх багатств людського духу»

Г. Лейбніц

Між зеленим верховіттям паркових дерев, поміж барвистою розкішною пахучих квітів, в'ється непоказна, проте добре втоптана вузька стежина. По ній щоденно ступає безліч людей, адже саме ця стежка веде до великого скарбу народу-бібліотеки.

Саме у цій будівлі, що розташована у центрі села, криється безліч історій та пригод, легенд і переказів, тут переплелися людські долі, тут скрилося минуле та об'єднавшись з майбутнім зникло у безліччі зсірілих сторінок.

Ще з дитинства із словом «бібліотека» у мене асоціюються великі полиці, наповнені незліченною кількістю книжок, спокійна атмосфера та привітний погляд бібліотекаря. Так, саме у нашій бібліотеці є щось особливе, щось інтригуюче. Можливо це тому, що історія Шпиколоської бібліотеки є дуже ці кавою, адже існує вона ще з 1952 року. У її стінах неодноразово зустрінеш наївну дитину, чи сивочолого дідуся, усі вони черпають її мудрість, наповнюються її духом та досвідом.

Першою господинею Шпиколоської бібліотеки була Ярослава Погоріло, пізніше - Баранюк Леся та Муц Марія. З 1959 року працювала одна з найвідданіших своїй праці людина, та що кожен день проводила у товаристві з книгами - Чепак Олександра Григорівна. Потім цю посаду зайняла її дочка - Богуш Ольга Володимирівна, яка працює і до сього дня. Її можна відзначити як вмілу до своєї справи жінку, цікаву особистість, приємну співбесідницю та просто хорошу людину.

Приміщення нашої бібліотеки не є надто велике, проте наповнене знаннями та затишком. Перебувати у ньому приємно та комфортно, адже до кімнати підключене опалення, на стінах жевріють вишиті рушники, а на підвіконні красуються пишні вазони.

Привертають увагу відвідувачів різноманітні виставки, що розкривають нам щось нове і цікаве.

Найпершою ми бачимо виставку «Любіть всім серцем Україну!». У ній змальовується краса нашої землі, цінність та ментальність її народу. Читаючи різні заклики та вірші про нашу неньку, справді хочеться бути її гідним сином чи дочкою, зробити щось для її духовного збагачення, пізнати всю велич рідної землі у всій її багатогранності та неповторності.

Інша із виставок має назву «Славні лицарі України». Тут ми можемо дізнатися про відомих діячів, будителів та видатних людей нашої землі: Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка,

Маркіяна Шашкевича...

Не може не привернути увагу виставка: «Село моє-маленька Батьківщина». У ній ми знайомимося з історією та звичаями нашого села. Тут красуються гончарні вироби із глини, що є невід'ємною ланкою у житті кожного жителя.

У бібліотеці цікаво не тільки дорослим, але й дітям. Для них теж існує виставка «Казковими стежками в чарівний світ ідем». Кольорові книжечки, фігурки казкових героїв привертають увагу молодшого покоління, додаючи їм цікавості до прочитання нової книжки. Василь Сухомлинський писав: «Людина, для якої книжка уже в дитинстві стала такою необхідною, як скрипка для музиканта, як пензель для художника, ніколи не відчує себе обділеною, збіднілою, спустошеною». Отже, книжка для дитини є невід'ємною структурою формування.

Для справжніх активістів у пошуках нових книжок є виставка «Увага! Нова книга!». На цій полиці завжди знайдеться найновіша книжка, яка з нетерпінням чекає на розумний погляд свого читача.

Особисто для мене, і я надіюся для інших людей, бібліотека являється не лише великим будинком, заповненим книгами, але щось більш духовним і величнішим. Тому що в кожній книжці є скрита

певна істина ,в кожному слові нове тяжіння думки та правди, у кожному рядку-неосяжна душа народу,його сум, радості й печалі,кров,піт та безсмертя його. Отож, не забуваймо стежину до стін рідної бібліотеки,а навпаки-читаймо,поповнюймо свою духовну скарбницю ,пірнаймо у світ книги, тей широкий всесвіт слова, бо без пристрасті до книжки людині недоступні культура сучасного світу, інтелектуальне і емоційне вдосконалення,без книги-людина німа. І як казав Костянтин Паустовський : «Читайте! Нехай у вашому житті не буде жодного дня, коли б ви не прочитали хоча б сторінки з нової книги!».

Назустріч книгам все ідїть й ідїть!

Бїжить життя ,ї час пливе в минуле,
На зміну сьогоденню йде нове.
Із моря знань формується натура,
Із книги-проростає неземне.

У нїй десь схована царина всього світу,
У книзі-плач і радість і любов,
Приємні очі вдалого привіту,
Народ,його печалі,піт і кров.

На сторінках-то квіти проростають,
То смїх дитини душу залива,
А інколи і солов'ї співають
Та грїють душу автора слова.

Ще із дитинства в пам'яті лунають
Повчальні й мудрі матерї слова:
«Читай, дитино, з цим-не ошукають,
Із книгою не будеш ти німа!»

І я читаю,прагну осягнути
Ідею,думку,формулу рядка.
Від чого прагне автор відвернути,
Й яке питання вмїло розкрива.

І я надіюся, що кожна книга
Супутником буде мені в житті,
Що стане часткою у творенні «Людини»
Й реалізується у істинній меті.

Я впевнена, що з книгою доб'юся
До моря знань і доброго ім'я.
В бібліотеці-словом наповнюся
Й відкрию велич даного нам дня.

І всіх я закликаю: «Не дрімайте! Читайте, розкривайте і пишть.
В бібліотеку, як додому поспішайте,
Назустріч книгам все ідіть й ідіть!»

Муц Соломія УФ- 11